

Traducere: GEANINA TIVDĂ
Redactare: ADELINA BOICU DRAGOMIR
Corectură: RODICA CREȚU
Tehnoredactare computerizată: LORENA IONICĂ

Italo Calvino, *Fiabe per le bambine*
©2015 Mondadori Libri S.p.A., Milano
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-128-721-8

Descrierea CIP poate fi consultată la Biblioteca Națională a României.

POVEȘTI ITALIENE

ITALO CALVINO

Ilustrații de
Giulia Tomai

POVEȘTI
PENTRU FETIȚE

 CORINT JUNIOR

CUPRINS

FETIȚA VÂNDUTĂ CU PERELE

MONFERRATO

5

VITELUȘUL CU COARNE DE AUR

17

PROVINCIA AGRIGENT

GIRICOCCOLA

BOLOGNA

31

APA DIN COȘULEȚ

MARCHE

47

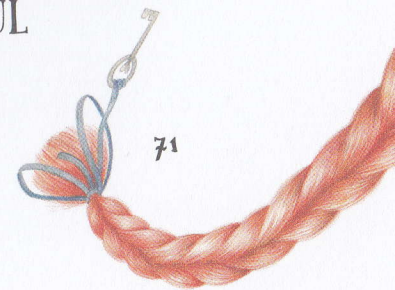
ROZMARINA

PALERMO

59

FIUL REGELUI ÎN COTEȚUL DE PĂSĂRI

PROVINCIA PALERMO

71

Afost odată un om care avea un păr și acesta-i făcea patru coșuri de pere pe an. Într-un an însă se întâmplă că-i făcu numai trei coșuri și jumătate, iar regelui trebuia să-i ducă patru. Neștiind cum să umple al patrulea coș, o puse în el pe cea mai mică dintre fiicele lui și o acoperi cu pere și frunze.

Coșurile fură duse în cămara regelui, iar fetița se rostogoli împreună cu perele și se ascunse. Stătea acolo în cămară și, neavând ce mânca, ronțăia pere. După o vreme, slujitorii își dădură seama că proviziile de pere scădeau, apoi găsiră și cotoarele.

Spuseră:

— Trebuie să fie un șoarece sau un șobolan care roade perele: hai să căutăm!

Și, cotrobăind printre rogojini, găsiră fetița.

Îi ziseră:

— Ce faci aici? Vino cu noi și vei sluji în bucătăria regelui.

O numiră Perișoara. Iar Perișoara era așa de iscusită, încât în scurtă vreme făcea treburile mai bine decât slujitoarele regelui și era atât de drăguță, încât era iubită de toată lumea. Iar fiul regelui, care avea aceeași vârstă cu ea, stătea tot timpul cu Perișoara și între ei se născu o mare simpatie.

Pe măsură ce fata creștea, șporea și invidia slujitoarelor; o vreme tăcură, dar apoi începură să bage zăzanie. Scorniră că Perișoara se lăudase că se va duce să fure comoara vrăjitoarelor. Bârfa ajunse la urechile regelui, care o chemă și o întrebă:

— Este adevărat că te-ai lăudat că te vei duce să furi comoara vrăjitoarelor?

Perișoara spuse:

— Nu, nu e adevărat, Mărite Împărate; eu nu știu nimic.

Dar regele insistă:

— Ai spus-o și, dacă ți-ai dat cuvântul, trebuie să ți-l ții — și o alungă din palat până când va veni cu comoara.

Porni la drum și merse ce merse, până ce se lăsă seara. Perișoara dădu peste un măr, dar nu se opri. Dădu peste un piersic, dar nu se opri. Dădu peste un păr, se cățăără în el și adormi.

Dimineață, la poalele copacului stătea o bătrânică.

— Ce faci acolo sus, frumoasa mea? o întrebă bătrânică.

Iar Perișoara îi povesti greutățile prin care trecea. Bătrânică îi spuse:

— Ține trei livre de osânză, trei livre de pâine și trei livre de sorg și mergi tot înainte.

Perișoara îi mulțumi frumos și-și văzu de drum.

Ajunse într-un loc unde se afla un cup-tor. Acolo erau trei femei care-și smulgeau părul și cu firele strânse măturau cup-torul. Perișoara le dădu cele trei livre de sorg și ele curățară cup-torul cu sor-gul și o lăsară să treacă.

Merse ce merse și ajunse într-un loc unde erau trei câini ciobănești care lă-trau și săreau pe trecători. Perișoara le aruncă cele trei livre de pâine și o lăsară să treacă.

Mai merse ce merse și ajunse la un râu cu apa roșie, care parcă era sânge, și nu știa cum să-l treacă. Dar bătrânică o învă-țase să spună:

*Apă, scumpă apișoară,
De n-aș avea grabă,
Aș bea o farfurioară.*

